

Cap a l'excel·lència educativa

ERNEST MARAGALL
CONSELLER D'EDUCACIÓ

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 5.02.07

D'ençà que el Govern catalanista i d'esquerres va prendre possessió a finals de 2003, va posar fil a l'agulla per convertir en acció allò que havia estat una proclama: educació, educació, educació. En efecte, l'educació era aleshores un dels principals eixos reivindicats com l'assignatura pendent d'un full de ruta. El 2006 va ser l'any del Pacte Nacional per a l'Educació. L'anhelat full de ruta al qual feia referència, en un pacte amb la comunitat educativa, que durant més de vint anys, cap govern no havia estat capaç d'aconseguir. Ningú va assolir la fita de posar d'acord tota la comunitat educativa per fixar l'horitzó de la Catalunya del futur. De fet, ningú va intentar-ho realment, i això és més greu.

L'educació a Catalunya ha aconseguit grans fites en aquests primers 25 anys de Generalitat restaurada. S'han renovat escoles, s'han equipat amb recursos i, sobretot, hem aconseguit que el català sigui una llengua coneguda i utilitzada amb normalitat per tot l'alumnat de Catalunya.

TANMATEIX, sembla que ningú, excepte els mateixos docents, s'adonés que a banda d'edificis i recursos, l'educació és allò que s'ensenya dins de les escoles. I en aquest punt, em perdonaran, a l'educació catalana li ha mancat mirada estratègica, de llarg abast, pensant en les necessitats, en els anhels i en les inquietuds de la societat, i pensant en termes de projecte nacional.

Sense la mirada estratègica, es va deixar els mestres davant d'una realitat tossuda: els canvis socials es feien presents a les aules amb contundència, el sistema d'immersió lingüística es va anar relaxant, l'anglès pràcticament oblidat i el conjunt de l'escola catalana va anar quedant aïllada i menys suportada cada any. I és sobretot gràcies als mestres i professors, al seu esforç i a la dedicació personal, que l'educació ha aconseguit parar el cop.

Durant massa anys es va anar instal·lant un model pervers de "doble tolerància": poca exigència qualitativa i quasi tota la responsabilitat social envers l'escola pública, d'una banda, i màxima tolerància sense real control i regulació cap a la concertada ("tots fem trampes", Jordi Pujol *dixit*). Això és el què el Pacte Nacional ha trencat, establint el principi invers: màxima ambició de qualitat i màxima corresponsabilitat per a tots els que componem el servei públic de l'educació catalana.

El pacte per a l'educació catalana ha fabricat l'eina per mirar al futur. La sisena hora, la igualtat d'oportunitats i especialment el compromís per l'èxit escolar. I ara tenim un marc nou que permet totes les estratègies de futur: l'Estatut, més competències, i la LOE, més seny i més llibertat pel sistema.

És en aquest context on s'inscriu el decret d'ordenació curricular de l'educació primària a Catalunya. El Decret d'ordenació que la Generalitat aprovarà en les properes setmanes conté fonamentalment dues línies. És un decret no intervencionista. La norma deixarà en mans dels centres bona part del disseny dels continguts que cal ensenyar perquè allò fonamental serà tant el mateix aprenentatge, com les competències de l'alumne per raonar, entendre, argumentar, expressar-se, viure i convida.

L'autonomia del centre permetrà que sigui aquest el que dissenyi el seu projecte lingüístic. Perquè és l'escola i l'institut, els mestres i l'equip directiu de cada centre, qui coneix la seva realitat i què és el que convé més de reforçar. L'administració ha de fer la norma com més general possible perquè sigui el centre qui, fent ús de la seva autonomia, desenvolupi el seu propi projecte per garantir que les competències lingüístiques i no lingüístiques de l'alumnat siguin no les mínimes, sinó les òptimes al final de cada etapa escolar.

Però també, i aquesta és la segona línia fonamental, és un decret inconformista. Perquè calia assegurar i millorar el coneixement del català, i ho fa explicitant el seu caràcter de pilar central del sistema educatiu, i ho fa també representant la immersió lingüística com a concepte i mètode pedagògic que altres havien deixat llanguir fins gairebé extingir-se. Quin gran encert en

aquest àmbit, les aules d'acollida! Una magnífica eina d'integració social i lingüística per als nouvinguts.

Serà un decret inconformista, en segon lloc, perquè a més de tenir un nivell d'aprenentatge formal del castellà equivalent al de la resta de l'Estat, permet que fem un esforç addicional per obtenir arreu del territori un real domini de la llengua en tots els sentits. El decret, finalment, és inconformista perquè assumeix, per fi, el repte de situar el domini de l'anglès com un objectiu àmpliament sentit, compartit i suportat.

CONFRONTAR les llengües, el català amb el castellà o a l'inrevés, no aporta res al debat pedagògic. Molt soroll al debat polític, sí. Amb el nou conjunt de normes, els nens i nenes de Catalunya sabran més català, més castellà i més anglès, amb l'objectiu que d'aquí a deu anys, les i els alumnes surtin de l'escola obligatòria amb el domini de les tres llengües. Per poder afrontar amb les capacitats suficients, amb la comprensió necessària, el repte d'una societat que ha canviat. Quedi clar que el català té, i ha de seguir sent així, a l'escola el seu principal actiu. Siguem-ne conscients i afegim-hi les fites d'excel·lència que no hauríem hagut d'abandonar mai.